

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/75/2020
Identifikačné číslo spisu:	3616201798
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2022
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:3616201798.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne WM Consulting & Communication s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, zastúpenej Roman Kvasnica a partneri s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Žilinská cesta 130, 24, proti žalovanej L. Q., bývajúcej vo L. Q. XXX, zastúpenej JAKUBIS & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Zámocká 36, o zaplatenie 5.098,75 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3C/108/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/235/2018 z 20. marca 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Partizánske (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) rozsudkom z 12. apríla 2018 č.k. 3C/108/2016-128 výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.098,75 eur s príslušenstvom, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobkyni voči žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 110 ods. 1, § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ustanovenia § 2 písm. a/ a b/, § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 30. júna 2006. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanej zaplatenia sumy 5.098,75 eur s príslušenstvom čo odôvodnila tým, že dňa 12. mája 2005 jej právny predchodca - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej tiež „právny predchodca žalobkyne“) a žalovaná uzatvorili zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), ktorej charakter súd prvej inštancie posúdil ako spotrebiteľský v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka. Na základe tejto zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 120.000,- Sk (3.983,27 eur). Žalovaná sa ho zaviazala splatiť v pravidelných mesačných splátkach vo výške 57,25 eur (1.725,- Sk). Termín konečnej splatnosti bol 20. september 2014. Právny predchodca žalobkyne - Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobkyňa uzatvorili dňa 19. marca 2015 zmluvu o postúpení pohľadávok, z ktorej žalobkyňa v spore odvodzovala svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Predtým oznámením zo dňa 07. októbra 2014 upovedomila Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanú o postúpení pohľadávky. Dňa 19. marca

2015 uzatvorila žalobkyňa so žalovanou dohodu o splátkach, ktorej súčasťou je uznanie dlhu žalovanou. Žalovaná uznala dlh čo do výšky 5.238,75 eur, ktorý sa zaviazala splatiť v 12 mesačných splátkach vo výške 30,- eur. Po uzatvorení dohody o splátkach celkovo splatila žalobkyni sumu 140,- eur.

1.1. Žalovaná v konaní namietala v prvom rade premlčanie uplatneného nároku a riadne postúpenie pohľadávky na žalobkyňu. V uvedenom smere mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania za preukázané, že strany sporu uzatvorili dohodu o splátkach a uznaní záväzku v zmysle § 323 Obchodného zákonníka, v ktorej žalovaná uznala dlh čo do výšky a nároku a strany sa dohodli na postupnom splácaní dlžnej sumy. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07. októbra 2014 zistil, že Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení došlo k 25. septembru 2014 k postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Z výzvy zo dňa 10. júla 2013 zistil, že týmto listom Slovenská sporiteľňa, a.s. vyzvala žalovanú k úhrade dlžnej sumy a zároveň ju upozornila na možné zosplatenie dlhu a následné postúpenie pohľadávky. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15. augusta 2013, že týmto listom Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého dlhu. List bol žalovanej doručený dňa 28. augusta 2013. Slovenská sporiteľňa, a.s. vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k 14. augustu 2013. Okresný súd konštatoval, že od nasledujúceho dňa teda začala právnomu predchodcovi žalobkyne plynúť premlčacia doba. Medzitým došlo k postúpeniu pohľadávky a strany sporu uzatvorili dohodu o uznaní záväzku a splátkach v ktorej žalovaná uznala dlh čo do výšky a nároku. Do tohto momentu právo žalobkyne premlčané nebolo a keďže po uznaní dlhu začala žalobkyni plynúť v zmysle § 110 Občianskeho zákonníka desaťročná premlčacia doba odo dňa uznania dlhu, súd prvej inštancie bol názoru, že nárok žalobcu premlčaný nie je a zároveň mal za to, že žalobkyňa preukázala splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobkyňa v priebehu konania doložila výzvu svojho právneho predchodcu na zaplatenie dlhu z 10. júla 2013. Výzva bola žalovanej doručená dňa 28. augusta 2013. Slovenská sporiteľňa, a.s. touto výzvou upozornila žalovanú na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlžnej sumy a možné postúpenie pohľadávky. Následne bol dlh žalovanej zosplatený. K postúpeniu pohľadávky však došlo až k 25. septembru 2014 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE, až po roku od doručenia výzvy na zaplatenie, ktorou bola upozornená na možnosť postúpenia pohľadávky.

1.2. Pokiaľ sa žalovaná sa bránila, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti nemožno stotožňovať s výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách súd prvej inštancie bol toho názoru, že Slovenská sporiteľňa, a.s. si svoju zákonnú povinnosť splnila už výzvou zo dňa 10. júla 2013, pretože jasne upozornil žalovanú na možnosť postúpenia pohľadávky. List/výzva bol žalovanej riadne doručený. Tá bola nepretržite od doručenia výzvy v omeškaní so splácaním vyše jedného roka. K postúpeniu pohľadávky tak došlo platne v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „zákon o bankách“) a žalobkyňa má preto aktívnu legitimáciu na podanie žaloby. Žalovaná v spore namietala tiež bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Po preskúmaní zmluvy však okresný súd zistil, že obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom účinným v čase jej uzatvorenia. Vzhľadom na uvedené mal nárok uplatnený žalobkyňou za preukázaný v rozsahu, ako si ho uplatnila. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 100 %, keďže mala vo veci plný úspech (§ 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 5Co/235/2018 z 20. marca 2019 na odvolanie žalovanej napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni v rozsahu 100 %. Uviedol, že v danom prípade s výnimkou posúdenia právneho vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu spotrebiteľského nepovažoval závery súdu prvej inštancie v celosti za správne. V konkrétnostiach sa nestotožnil s otázkou preukázania platného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. S poukazom na znenie ustanovení § 525 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách mal za to, že ide o skutočnosti, ktoré sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je

zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolaná, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (viď § 39 Občianskeho zákonníka). Tiež je bez významu, že podmienky platnosti postúpenia pohľadávky sú uvedené v zákonom predpise, ktorý je predpisom verejného práva. Písomná výzva banky dlžníkovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobkyňa v danej veci na preukázanie výzvy ako podmienky postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách označil ako dôkaz Výzvu zo dňa 10. júla 2013, značka 0292/141/2013, adresovanú Q. H., č. XX, XXX XX L. Q. (právny predchodca žalovanej - Osvedčenie o dedičstve 1D/99/2015-143, právoplatné dňa 03. októbra 2015 a tiež spoludlžník zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12. mája 2005). Z obsahu výzvy vyplýva, že právny predchodca žalobkyne - Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľ pohľadávky oznámila, že splácanie pohľadávky je v omeškaní ku dňu 30. júnu 2013 vo výške 2.562,99 eur a žiadala dlžníka, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy; v opačnom prípade pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky a následne k postúpeniu pohľadávky na tretiu osobu (č.l. 119 spisu). Odoslanie tejto výzvy, resp. jej doručenie v konaní žalobkyňa preukazovala potvrdením o doručení písomnosti vo forme fotokópie, z ktorej však vyplynulo, že dňa 20. augusta 2013 prijala Q. L., č. 32, 958 03 Veľké Kršteňany, t.j. žalovaná ako adresát písomnosť značky 0292/164/2013-58, čo potvrdila svojim podpisom. Z takto preukázaných skutočností nemožno vyvodiť záver, že Výzva zo dňa 10. júla 2013 bola odoslaná, resp. doručená dlžníkovi (žalovanej alebo jej právneho predchodcovi), keď značka výzvy - 0292/141/2013 nie je totožná ako doručená písomnosť žalovanej vyznačená na fotokópii doručenky predloženej žalobcom s označením 0292/164/2013-58 a rovnako tak nejde ani o totožného adresáta uvedeného v písomnostiach, keď adresátom uvedeným na doručení je Q. L. a adresátom uvedeným vo výzve je Q. H.. V tejto súvislosti sa možno nanajvýš domnievať, že predložená doručienka, ktorou žalobkyňa preukazoval doručenie výzvy, by mohla preukazovať doručenie Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti /obdobne na č.l. 58 spisu adresované pre právneho predchodcu žalovanej a spoludlžníka Q. H./, keď poradové číslo písomnosti na predloženej doručení s uvedeným adresátom Q. L. (rub č.l. 119 spisu) je 58 a poradové číslo písomnosti adresovanej pre dlžníka Q. H. je 57 /č.l. 58 spisu/. Predložená výzva žalobkyňou, ktorej odoslanie, resp. doručenie v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, tak nemôže predstavovať naplnenie podmienky pre výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobkyňa ani iným dôkazom v spore nepreukázala splnenie tejto podmienky a teda nepreukázala prvú podmienku kogentne stanovenú v § 92 ods. 8 zákon o bankách. V tomto smere sa odvolací súd nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalobkyne, ktorá označila doručenie výzvy za nesporné skutkové tvrdenie v zmysle § 151 ods. 1 CSP, keď procesná obrana žalovanej bola v konaní založená na skutkových tvrdeniach popierajúcich doručenie výzvy a tak bolo úlohou žalobkyne, aby takúto skutočnosť preukázala relevantným dôkazom (napr. doručenkou so zhodným číslom označenia ako výzva), k čomu nedošlo. Ani písomné oznámenie právneho predchodcu žalobkyne - postupcu (banky - Slovenskej sporiteľne, a.s.) žalovanej, resp. jej právneho predchodcovi (spoludlžníkovi) o vyhlásení mimoriadnej splatnosti nemožno považovať v danej veci za výzvu, akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a ani ju nenahrádza. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru právnej predchodkyne žalobkyne zo dňa 15. augusta 2013, ktoré obsahovalo výzvu na splatenie celej pohľadávky zosplatennej ku dňu 14. augusta 2013, bolo preukázané podľa doručenky doručenej právneho predchodcovi žalovanej (spoludlžníkovi) dňa 28. augusta 2013 (č.l. 58). Takéto zosplatenie úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka treba považovať za neplatné pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. V konaní žalobkyňa totiž neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že by k uplatneniu práva vyhlásiť úver za predčasne splatný v celosti, za predpokladu jeho dojednania, v zmysle § 556 Občianskeho zákonníka a odkazovaného bodu 7.6.1 písm. a) VOP, došlo najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za stavu, keď banka súčasne vopred, v lehote nie kratšej ako 15 dní, upozornila žalovanú - dlžníka (resp. jej právneho predchodcu - spoludlžníka) na uplatnenie tohto práva. Potom je bez právneho účinku aj výzva obsiahnutá v predmetnom oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (č.l. 58 spisu), ktorá vyzývala právneho predchodcu žalovanej na zaplatenie celej zosplatennej pohľadávky, a teda táto nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. O nároku na náhradu trov prvoinštančného odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v

rozsahu 100 % z dôvodu jej plného úspechu v konaní.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Mala za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), resp. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Bližšie v dôvodoch dovolania chronologicky zopakovala priebeh konania, pričom ako odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu uviedla, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo v konaní jednoznačne preukázané, v ktorom smere sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017, v ktorom sú vymedzené podmienky, za splnenia ktorých dochádza k postúpeniu pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobkyňa v konaní preukázala splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a predložila písomnú výzvu na zaplatenie pohľadávky riadne doručenu žalovanej, ktorá bola napriek tejto výzve dlhšie ako 90 dní v omeškaní. Odvolací súd sa odklonil od praxe dovolacieho súdu, v zmysle ktorej pri splnení uvedených podmienok dochádza k platnému postúpeniu pohľadávky. Za právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená označila to 1/ „či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“. Dovolateľka uviedla, že každý právny úkon je potrebné posudzovať podľa jeho obsahu, pričom z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 15. augusta 2013, ktoré bolo žalovanej riadne doručené vyplýva, že touto listinou bola žalovaná vyzvaná na zaplatenie omeškaného dlhu pred postúpením. Ako ďalšie otázky, ktoré neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte riešené označila, 2/ či pre splnenie podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné preukazovať platné zosplatenie úveru predložením doručenky výzvy adresovanej dlžníkovi pred zosplatením a 3/ či v prípade ak by žalobkyňa nepreukázala doručenie výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nemožno brať do úvahy ani výzvu uvedenú v oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, napriek tomu, že toto oznámenie bolo žalovanej riadne doručené. Z uvedených dôvodov žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v podanom vyjadrení k dovolaniu žalobkyne v prvom rade uviedla, že neboli splnené dovolacie dôvody podľa § 421 CSP, keďže s právnou argumentáciou prezentovanou žalobkyňou v dovolaní sa už dovolací súd zaoberal. Konkrétne poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 27. apríla 2018 a ďalej tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018. Za ďalšie vyslovila názor, že oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, v ktorej mala údajne obsahovať aj výzvu na splatenie celej pohľadávky je nutné považovať za neplatnú v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom podľa § 39 a takúto výzvu nepovažuje za právne účinnú a teda ani za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dovolací súd žiadala, aby podané dovolanie podľa § 447 písm. c/ resp. f/ odmietol, prípadne podľa § 448 CSP zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom

rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

6.1. Žalobkyňa podala dovolanie v prvom rade v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Za takúto označila rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/95/2017 a sp. zn. 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

6.2. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí teda dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax dovolacieho súdu (1Cdo/206/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/27/2017, 4Cdo/95/2017, 6Cdo/27/2017, 6Cdo/35/2017, 7Cdo/7/2018). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach(predpokladoch) o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priechiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj tiež Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

6.3. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2Cdo/167/2017, 3Cdo/235/2016, 5Cdo/13/2018, 7Cdo/114/2018, 8Cdo/78/2017).

6.4. Otázkou relevantnou z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnou (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2017, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/221/2017).

6.5. V danom prípade žalobkyňa v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom zadefinovala relevantnú právnu otázku „pri splnení ktorých podmienok dochádza k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky“ pri ktorej riešení sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a

zároveň poukázala na konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu (viď bod 3 tohto rozhodnutia) od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. Tvrdila, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní dostatočným spôsobom preukázala. Zostalo preto posúdiť, či pri riešení predmetnej otázky k tvrdenému odklonu došlo.

6.6. Otázkou platnosti/neplatnosti postúpenia pohľadávky v zmysle zákona o bankách sa už zaoberalo viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. V prvom rade najvyšší súd dáva do pozornosti dovolateľky rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017 (na ktorý sama poukazovala), z ktorého vyplýva, že zákon o bankách definuje podmienky, z akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke. Prvá veta ustanovenia § 92 ods. 8 citovaného zákona definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Obdobne k takým istým záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozsudku z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017. V danom prípade dovolací súd vec uzatváral konštatovaním, že v prípade kde boli splnené podmienky podľa § 92 ods. 9 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom, (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na dátum vydania týchto rozhodnutí najvyššieho súdu a dátum podania dovolania v preskúmvanej veci dovolací súd konštatuje, že dovolateľka o oboch rozhodnutiach najvyššieho súdu už musel mať v čase podania dovolania vedomosť. V danom prípade na základe zisteného skutkového stavu odvolací súd konštatoval, že písomná výzva banky (zo dňa 10. júla 2013, značka 0292/141/2013) uvažujúcej o postúpení (Slovenskej sporiteľne, a.s.) riadne nesplnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, nebola riadne doručená (čo aj dostatočne zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom odôvodnil), nebola teda splnená jedna zo základných podmienok na postúpenie pohľadávky. Z uvedené vyplýva aj správnosť záveru dovolacieho súdu o neplatnosti postúpenia pohľadávky v zmysle zákona o bankách. Neopodstatnený je preto žalobkyňou tvrdený odklon od ňou uvádzaného rozhodnutia.

7. Ako ďalší dovolací dôvod dovolateľka uviedla § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t.j. že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7.1. Aj v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP platí, že dovolateľ by mal a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ dôvodiť, že právna otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

7.2. Takisto aj z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí ísť o relevantnú otázku, majúcu zreteľné charakteristické znaky (platí tu ten istý výklad ako v bode 6.4.). Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Ak v dovolaní vymedzená otázka - ktorú má podľa dovolateľa posudzovať vo svojom rozhodnutí dovolací súd - nie je právnou otázkou, ale predstavuje skutkovú otázku, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť (3Cdo/218/2017, 3Cdo/27/2019, 4Cdo/172/2017, 4Cdo/148/2018, 8Cdo/144/2018).

8. Potom ako dovolací súd v rámci svojho prieskumu dospel k záveru, že žalobkyňa relevantným

spôsobom zadefinovala právnu otázku/otázky v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zisťoval, či neboli ešte v rámci rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené pričom zistil, že predmetnými otázkami sa zaoberalo rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022, v ktorom rozhodnutí sa riešila otázka, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky možno považovať za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom najvyšší súd dospel k záveru „že obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“. Napokon dovolací súd uvádza, že pokiaľ žalobkyňa namietala vo veci ešte to, že súdy nižších inštancií pri svojom rozhodovaní nezohľadnili pasivitu žalovanej v tom smere, že táto nerozporovala/nepopierala v priebehu konania skutkové tvrdenia uvádzané žalobkyňou, najvyšší súd uvádza, že už v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/230/2021 z 27. apríla 2022 uviedol, že „pasivita žalovaného nemôže mať automaticky za následok aplikáciu ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP, t.j. povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok“ (k predmetnému porovnaj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019). Vec prejednávajúci senát sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v citovaných rozhodnutiach a v okolnostiach posudzovanej veci na ne v celosti poukazuje.

9. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne ako procesne neprípustné pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

11. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.